

האדמה החדשה

זה יום, שהחמה מוקדרת והבריות משתוממים: של מה היא? כלום של אש היא? ומהו הכרד השחור הזה המגיע לחמה ומכהה אותה? הרחז דממה. אומרים, יזייהבר הקדימו לברח השנה לארצות רחוקות.

— כוכב גדול בוטש באדמה שלנו! — מרכז זקן עצמו קצת.
— כן, נפלה אבן מן השמיים, — נענה שני, שירד זים הוא ויחדע זים. —
עם הרעמים נפלה.

— אל יפחידכם הכוכב! אין אבנים טובות מתייפות ולא מתקנות היטב עד שיראו כוכב־שרביט. הוא יעבור בשלום!

— אבל אין עכשיו שלום. נחז הכניס מהומה לחיינו. מהצמת המגדל. אל יהיה לו משכב. אל יקבר בקבר!

— חלילה! השכחתם? בתחילה היינו קורעים הקרקע בציטרניים לזרעה. הוא תיקן לנו כל־מזרישה! ועכשיו, אומרים, הוא התחיל לעשות כל־חרס.

— הוא מביא הרס! הוא נטע גאווה באדם... לא טוב כשהתהומות נרזים. יש לפייסם בקרבנות!

מסע העננים עכשיו לא במתינות, אלא בוזיות יחירה. כל האנשים ניצבים בעיגל מתוך יראת־הכבוד. והנה נראית באמצע הטבעת והחיה אשה כבת שלושים היא לבושה לבוש משתנה. מרוב רותנה, דומה, היא עשויה צלעות, צלעות. היא יושבת, כאילו נתגלגלה באבן. עיניה עצומות. בידיה מטה ארוך, שחודו נערץ בקרע. מימינה ומשמאלה יושבות עוד שתי נשים דוממות. והנה מתחלת אחת העוזרות של הקוסמת להקיש על גבי המטה הקשות בקצב איטי ועצוב. דממה גמדה מסביב. הקצב הולך ומהיר. הרזוחים שבין הקשה להקשה מתקצרים והולכים. בקוסמת מתחלת שוב מרפרפת רוח חיים. עיניה מתבלטות. אף היא מתחלת להכות במקלה. כשהיא מגלה שן רועד בפיה.

— נחש עקלתון, הברח את בעל הלוריייתן, נחש הבריה, שיצא למחץ אותך ולהילחם גם בים ונהר ולהטריד כולכם ממלכותכם!

קצב ההקשות הולך ומתמהר. דומה: הקוסמת מחוללת את כל אוייר־החלל. שרירי גבה וזעים ונעים כבעויות. והנה נוסלת על צידה מבלי להפסיק להקיש. כרוצה לגרש רוחות רעות, רוחות צלמות.

ואולם פתע מבריק ברק־להב מסוף השמיים ועד סופם. רוח מתנשפת בעוז. דומה: עוד רגע והכול ירגו ממקומו. מעיה של האדמה קומטים עליה כחבלי ילדות. לא, אין היא קומטת לברכה. איש הכסוף מרוב ימים מושלך לארץ ואין מקומו. הסופה המתקרבת ובאה בולעת כל הגזנים וכל הקולות. מבית־בור מרועע

סורצים אסירים, כשהם מנתקים את הסד — מסגר־עץ, ששמים על צווארם לענוחם. ואולם מה זה? הארץ עולה ויורדת. ומה זה הכול מהוסך כאוסן? אבן גדולה זו, דומה, מישהו מקיש עליה ושוברה.

— אל תייללו כתגיהשדה! — קורא הזקן שבאסירים. — אל תתנו קול

כילדה!

— כלום אינך רואה כנגדנו רהב — אלוהות הים המרדנית... רהב ועוזריו? אבני־קברות נפרכות. קברים נפתחים. דרקונים, שראשם של תנין, סורחים בכל די רוחות העולם. גם עופות אחרים, שגדלם כשל עגל. לסאות־בראשית ענקיות מושכות עצמן דרך מנוסה. והנה מגיחים בכל מקום מן האדמה מיים בגיח פתאומי — לא נהרי־שמחה, כמו בימי שלום, לא נהרי־ששון, נהרי־רצון, נהרי־אהבה. מיים רתוחים, מלחים, סרוחים — ריח גפרית של גיהינום. כרי־בראשית, הגדול מלווייתן, חובט בזנבו את המיים. דומה, לשון ים נכנסת גם לחצר־המלך. המלך ובעל־האוב שלו מטפסים ועולים בהר. המיים מבעבעים ועולים אחריהם מסוערים פה בקצה לבן ושם בקצה צהוב.

— האם לא ברחו כל האלים מן הארץ — מלבד תאלוהות של תהו ובהו?

— לא, אדוני המלך! אין זה אלא מבל של יחידים! יתמו בני המריבה,

בני המעל. הלא בשביל נוח הצרה הזאת עלינו! הכול בעבור עונותיו, עון המגדל.

עון בטחוננו בעצמו. ואולם אדוני המלך ואני נציל את עצמנו — ומלכותנו תימשך!

— „מלכותנו? מלכותי!”

מלוע אחד ההרים מתפרצים פתע עשן ואפר ומחשיכים את העולם. הפתחה

הגיהינום את כל מערזתיה? אבנים מסולמות, המשוקעות בתהום, מרעפות למעלה.

אין עוד מחיצה וחציצה בין תהום של מעלה ותהום של מטה. והנה ניתך גשם

למטה כחרדלית הבאה מדליו וגבהו של הר. דומה: מבל זה של מיים טרוף

במבול של אש ושל גפרית.

התיבה מתנועעת והולכת. על סיפונה עומד נוח, שעניו עיני שואל לנתיבות

חדשים. בין הרים רועמים של קצה צפה התיבה, ועתים דומה: היא עטופה בלהבות

הברקים. מבל הוא צירופם של המון יובלים והוא יותר, הרבה יותר מכולם יחד.

התיבה מובלת בכוחו. להיכן? הכול, הכול מהעולם הישן עומד עכשיו ליסחה:

תילי־נמלים, סוללות, תולעים, גאות־דקלים; בניי־קבע ומערות, שבני־אדם חרתו

בהן באבן מחדדת צורות של חיות רעות או ציירן על גבי כתליהן בלבן ואדום,

ובחרות חצובים באדמה, מעונות־החורף של העניים, שמסככים אותם בענפים

ובסכך מחמת הגשמים. העולם, שבו נקבעו גבולות ומיצרים, נבקע. התצלול גם

התיבה במצולות כמו אבן? לא! היא כקרקע איתן לכל דבר. נוח ובני ביתו

צרי הם כשרייים בחצר מהלכת. גל גדול זוחל לן לנח בסניו.

— נמחה כל האדם. — אומר הוא בלבו. — ואני... הצלתי את עצמי ולא הצלתי את דורי. משל למה הדבר דומה? לקברניט שהציל את עצמו ולא הציל את ספינתו. ובוש אני, כי הוצאתי את עצמי ובני ביתי מכלל חטא, אבל לא מכלל רחמי שמיים. ואולם, אתה אשר בשמיים! יהא נא מבול זה סיום חתימתו של העולם הישן. עולם שהנחש הטיל בו זוהמה, ותחילת פתיחתו של העולם החדש!

נח נהם בקול. לא עוד ירוק זוהרי לים. בכל חושך מן התהום, ובכל תהום מן החושך.

במקום האופל הגמור אין זמן, כי אין שינוי. כמה ימים עברו מאז התחיל המבול? כמה לילות? ואולם הנה מתחיל הדוסק הולם ביתר עוז. התיראה שוב השמש? דומה: יום זה הוא הגבוה בכל הימים. דומה: עבים צחורים אלו לא שאבו מימיהם מן התהומות. נח משקיף על פני הים. היזנה, העומדת על חדר הסיפון, מטפחת באגפיה וסורחת. סורחת ואינה חוררת. היזנה מצאה לה סוף־סוף דירת־מנוחה.

— מה כוננת, — שואל יפת בן נח, — ששלח קודם את העורב ואחר־כך פעמיים את היזנה?

שם מהרהר רגע.

— אולי ביקש לראות, אם העולם ערדנו עולם של עורב, של אופל ושל אכזריות או עולם של יזנה?

כוחות נעלמים קוראים עכשיו לכל היסודות: היו מצוקים! — הים נבקע, כאילו סקקו שוב את כל המעיינות. הים נחלק לגזרים, נעשה סה כמין טיט ושם סלעים סלעים. עוד מעט ולא ינתן עוד לתיבה להתגדד. חם בן נח מביט מסביב לו. האין איש רואה? מחשש קריעה הוא נוטל בזהירות יתירה את הכתנת של אדם הראשון, ואשתו, שהיתה עמהם בתיבה. כשילבש כתנת זו יהיו כל צהמה, חיה ועוף באים ונופלים לפניו. ואולם האם לא הרגישו ברו? לא. הכול שמחים, כאילו זה יום בראשית, יום שאין לו תמול ואין לו שלשום.

בני נח הולכים לאט. מסביב בתולת־אדמה, שלא נעבדה מימה. הרים כפריים זה על גבי זה הרים שהם ענפים מסתעפים מהם. ומה הריח הוה? ריח של שלג הרגשה חריפה זו של קור! ואולם בשמיים מאירה עוד הקשת ירוקה, סמוקה וחיוורת.

ערב. כוכבים ומזלות רחצים במעיין. האחים יושבים ואינם נותנים עיניהם להביט באביהם.

— מה לכם, בני? היכן שמחחכם? היכן תודתכם? ראו קשת זו המבשרת שלום. הרי לי ולכם נאה לברך!

— לברך? — אומר חם כמשחק באביו. — אבל אין נח בעולם, אבא נח.

— כן, בני, לברך! מעכשיו כל מה שנעשה בעולם הזה, ביושר לבנו נעשה, בלא היראה דברים רעים.

— אבא, — אומר שם החד בקולו, — אתמול, שלשום חשבנו בתמימות לבנו, כי אמנם לעולם חדש תביאנו. אבל זו אדמה ארורה וערומה.
— לא, בני, ואנו לא נסתפק במי־גשמים, אלא נשקה אותה בידיים. נכון את זרמו של המעיין.

— יש בהשקאה זו טירחה יתירה, אבא, — זוקף יפת, אהב־התענוגות, את עיניה. — אנו חשבנו, כי בעולם החדש נמצא הכול כמו בגן־עדן בלי שום מלאכה ונמוך היא שותה כגבוה. חשבנו: נמצא כאן נהרות הרבה — נהר אחד של חלב ואחד של יין, אחד של אפרסמון ואחד של דבש. ואין שם לילה כל עיקר. ועץ החיים מכסה על כל המקום, ויש בו כל מיני טעמים.

— האדם נגרש מגן־העדן, בני, ועלינו לעשות מלאכה. והמלאכה תפרינסנו. ולא עבדות היא לאדם, אלא מלוכה. ואילו בני העולם הישן כשאכלו את הגזל היה מתוק בפיהם.

— אבא, — מגחך חם גיחוך מר, — רצתך שנענה אחריך אמן מתוך גיהנום? הקשת עוד מאירה קצתה אשית וקצתה מימית וקצתה אחידית. הכול ישנים. נוח יושב לבדו.

— אמרתי: פסקה זוהמתו של נחש, והטעיתי? מכל החי — אף הרוחות ההשדים הכנסתי לתיבה וגם אנו, האנשים, נשתיירנו מהעולם הישן. חם בני — האין הוא מבקש כמו קודם להוריד הכול מקדושתו? ושאר בני — האין מזלזלים גם הם בעבודה? וכל התמורה הגדולה מסביב וכל חבלי בראשית אלו הדומים הם לאשה שמחבלת ואינה יולדת? יש שברגע של יאוש תקסני רצון לשתות — לא לשתות לצמאי, אלא להשתכר. היין מעורר את הלב ומרדים את הזאגה. והגוף מתרשל הודעת מיטלטלת.

השחר עומד וזוהר בקיע: הרי זה יום הלידה של העולם. לידה שנייה.
— לא, חלילה לי להביא חרפה עלי ועל בני. אין לנו הצלה אלא בתקווה. ועלינו להוסיף לקוות — ולהוסיף לעמול. לא תקפוח לנו הארץ, כאשר דימינו, ולא תקפוח לנו הדרך. לאט לאט בוא נבוא בעמלנו וביגיענו אל העולם החדש!